

[Schmidt.]

sikret fri Udfoldelse i danske Former; altsaa ikke blot paa Skolens og Kirkens Omraade; det er et Tegn paa en fast Linie, der vejer mere end mange Ord. Ogsaa hvad Arbejdsmarkedet angaar, har man taget Hensyn til den danske Folkedel, bortset fra, at hele Nødsituationen selvfølgelig byder Vanskeligheder.

Forholdene i Nordslesvig er for os ikke lige saa betryggende. Man har ment at skulle forøge Politistyrken og Hærstyrken, man holder stadig Forhør, et saakaldt Aktionsudvalg prøver at boykotte unge tyske Handelskontorister og Arbejdere.

Jeg nævner det ikke, fordi jeg frygter slige Metoder, de er virkningsløse overfor den aandelige Rejsning i det tyske Folk, som er en Kendsgerning. Naar det danske Folk har saa svært ved at se det og ofte haaner de Former, hvorunder denne Rejsning foregaar, viser det kun, at de ikke har Forstaaelse for det tyske Folks dybe Nød og det tyske Folks dybeste Kræfter.

Man prøver nu at holde sig lidt mere tilbage, hvad Tysklands indre Forhold angaar, men man har gjort meget, der maatte irritere det tyske Folk. Jeg minder kun om, at det nye tyske Flag er blevet haanet fra dansk Side, om Boykot mod tyske Varer, om dansk Propaganda mod det tyske Folk, om en Politimesters fornærmende Udtalelse, at det var Narrestreger, da vi vilde holde Gudstjeneste ved Mindesmærket i Højer over de i Krigen faldne. Jeg har vel det Indtryk, at man langsomt fjerner sig fra denne Maade at pleje Naboforholdet paa. Jeg konstaterer gerne, at Justitsministeren har taget Afstand fra Fornærmelsen, men det er dog alt sammen sket, og det skal først vise sig, om Kurskiftningen holder.

Venstres Ordfører har advaret tysk-sindede Embedsmænd mod at forbyrde sig mod Loyalitetens Pligt og Privatlærere med tysk Statsborgerskab mod at misbruge dansk Gæstfrihed. Det kan dog aldrig betyde, at disse Mennesker ikke har Lov til at bekende sig til det tyske Folk og inderligt at tage Del i det tyske Folks Genrejsning. Føles den ubekvem, kan den dog ikke ties eller slaas ihjel. Loyalitet mod den danske Stat kan med Rette kræves, men jeg har ikke set, at man har Bevis paa, at den er blevet krænket. De danske Skolekunsulenter har taget Afstand fra denne Paa-stand i den taabelige Affære, der blev rejst angaaende de Historiebøger, der blev brugt i de tyske Skoler.

Omvendt maa jeg spørge, om det er Meningen at holde levende tysk Folkebevidsthed nede. Da den tyske Skole i Egersund maatte udvides, blev der ansat en dansk Lærerkraft, der jo maatte give Skolen Karakter af at være en dansk-tysk Skole. Det er sandelig ikke et Værn om Folkfriheden. Naar Ministeren ikke vidste anden Vej, maa vi jo finde den selv.

Med Tilfredshed hørte jeg, at der fra flere Sider blev sagt, at Nordslesvig maatte hjælpes økonomisk paa en særlig og virksom Maade. De Konservative følger dermed den gamle Linie, Venstre er kommet til Erkendelse, og Socialdemokratiet og det radikale Venstre er vel ogsaa villige til at gaa med. Lad os se, hvad der kommer ud af det.

Det saa ikke godt ud, da Venstres Ordfører (Brorsen) i denne Sammenhæng særlig slog til Lyd for Udstykning især i Afvandingssomraadet ved Tønder og vel vilde give Nordslesvigerne Forret, men saa fremhævede Nødvendigheden af at hverve blandt dansk Ungdom i det hele og helt glemt, at vi Tyskere vel ogsaa har Ret til denne Jord, især ved Tønder, hvor Jorden i stor Udstrækning er i vore Hænder. Skal Udstykningen fremmes, saa kan vi kræve vor Part i den og Sikkerhed for, at vi faar den. Vi har ikke faaet den hidindtil.

Naar der i disse Dage slaas paa Trommen for det unge danske Grænseværn, saa vil jeg gerne sige, at det irriterer os slet ikke. Lad Kræfterne udfolde sig frit paa begge Sider, det er os absolut velkomment. Hvad vi værger os imod, er, at man prøver paa at holde os nede med Statsmagtens Midler og med økonomisk Tryk.

I Nordslesvig er begge nationale Lejre enige om, at det ikke er nok, at man ved Henstandslove, Akkord og sligt hjælper snart den ene, snart den anden, men at der maa ske noget generelt for at hjælpe hele Landsdelen. Der er ubetinget ogsaa Enighed om, at det frygteligste, Befolkningen lider under, er, at man ikke ved, hvor længe man faar Lov at blive ved sin Jord. Jeg ved, at Arbejdsløshed er en lignende Utryghed, og jeg har ofte givet Udtryk for, at dette Onde næppe virksomt kan bekæmpes, uden at man ogsaa giver Arbejderne deres Del i Jorden, uden at gøre dem til Bønder — Lützhøfts Planer viser der i den rigtige Retning —, og dog mener jeg, at den økonomiske og sjælelige Nød er værre endnu for Landmanden, der maa fra sin Jord. Han mister derved ikke blot sine Arbejdsmuligheder, han mister alt, hvad hans Sjæl hænger ved, han mi-